

Tình Xa

Mỹ Châu - Mỹ Ngọc

Chiều hôm nay xong công việc sớm ở sở, Quang ra về trong lòng thanh thản lạ lùng. Thành phố Sài Gòn thật đẹp với ánh nắng chiều nhẹ xuyên qua những hàng me cao thành nhiều tia sáng nhỏ. Gió nhẹ thổi lùa những hàng lá khô trên mặt đất theo từng cơn, lúc mạnh lúc yếu khác nhau như những thăng trầm của cuộc đời. Quang ngưng lại quán sách bên đường, tính mua một vài quyển sách để tối nay đọc. Vừa bước vào tiệm sách, Quang đụng phải một cô gái còn rất trẻ, đang vội vàng bước ra. Mấy cuốn sách trên tay cô rớt xuống đất, Quang vội vàng nhặt lấy sách, buộc miệng:

“Xin lỗi cô!”

Cô bé dường như đang có chuyện gấp, không trả lời, nhưng lại nhìn Quang mỉm cười. Chao ơi, cô có một nụ cười thật xinh và đặc biệt là khuôn mặt trắng nổi bật với mái tóc dài đen huyền của cô. Nhìn mái tóc của cô bé, Quang bỗng giật mình, trong lòng cảm thấy nao nao. Quang đứng sững nhìn theo dáng cô ấy dần xa dần khi khuất ngã đường. Trong một giây phút thật ngắn ngủi, Quang lắc đầu, cố tìm lại sự thăng bằng. Quang trở vào tiệm, chọn lựa vài quyển sách, trả tiền và vội vã chạy nhanh về nhà...

Nắng bắt đầu đã dịu đi, gió vẫn thổi mạnh và xa xa những cụm mây đen đã kết tụ như báo hiệu cho một cơn mưa sắp đến. Vừa đến nhà, Quang trèo nhanh lên căn gác gỗ. Anh còn nhớ rất rõ chiếc hộp bằng thiếc mà anh đã cất giấu từ bao nhiêu năm nay. Ôm chiếc hộp trong tay, bụi bậm đóng vào đã biến chiếc hộp thiếc từ màu xanh nay ngã ra màu xám trắng. Mắt nhòa đi, Quang mở hộp cầm lấy tấm giấy nhàu nát:

“Anh thương yêu, khi anh nhận được chiếc hộp này...”

Bao nhiêu kỷ niệm hình ảnh cũ của nàng từ từ quay trở lại. Quang ngồi lặng người chìm đắm trong suy tưởng...

Quang tình cờ gặp nàng trong một đêm văn nghệ gây quỹ từ thiện cho trường đại học. Nàng học sau Quang một năm. Nàng có một cái tên thật đẹp, Thùy Nhi. Sanh trưởng và lớn lên tại Sài Gòn, Thùy Nhi không đẹp sắc sảo và chung diện như các cô gái thành phố, nhưng nàng có một nụ cười thật xinh với hàm răng trắng như sữa. Khi ban tổ chức giới thiệu nàng với Quang, nàng chỉ khiêm tốn, mỉm cười vén nhẹ mái tóc xỏa trước mặt, và gật đầu chào anh. Nàng có một mái tóc thật đẹp và đen huyền, như một giòng suối chảy nhẹ xuống bờ vai nhỏ, rất tiêu biểu cho vẻ đẹp của người con gái Việt Nam. Đối với Quang, Thùy Nhi giống như một cô bé thiên thần nhỏ nhỏ mà anh chỉ mong được vuốt mái tóc dài óng ả của nàng. Những cuộc hẹn hò giữa Quang và nàng trong quán chè dọc đường, hay tại Canteen của trường làm cho sự quan hệ của hai người càng thêm thân thiết. Quang còn nhớ nàng chỉ thích uống rau má không đường, còn Quang chỉ thích ăn chè. Thùy Nhi hay chọc anh:

“Anh thích ăn chè nhiều thành ra anh nói chuyện ngọt quá.”

Quang mỉm cười:

“Không phải đâu, tại vì anh thích ngọt ngào và nhất là khi nói chuyện với em”

Những lúc gần nàng, Quang thường hay vuốt tóc, ôm nàng vào lòng và hôn nhẹ lên mái tóc đẹp của nàng. Tóc nàng thơm một mùi thơm đặc biệt mà Quang không biết mùi thơm từ dầu gội đầu hay từ nước hoa, nhưng Quang chỉ biết là Quang rất thích mùi thơm này. Dường như Thùy Nhi cũng cảm thấy điều đó. Nhiều lúc Quang tự thấy lòng mình thương yêu nàng hết mực. Thùy Nhi là lẽ sống, là niềm vui và hạnh phúc của anh.

Nhưng tất cả những lần cầu hôn với nàng, Quang luôn luôn nhận được một sự từ chối khéo léo, viện cớ là nàng còn phải chăm sóc cha mẹ già. Quang nhận thấy Thùy Nhi lúc nào cũng đăm chiêu và buồn bã mỗi khi nhắc đến chuyện cưới hỏi. Quang tự nghĩ chắc là chưa đúng lúc. Thôi thì miễn Quang và nàng còn bên nhau là được rồi.

Bên ngoài trời cũng đã tắt nắng, xám xịt và mây đen vần vũ kéo đến. Vài tiếng sấm sét chóa sáng. Mưa bắt đầu rơi. Mưa không mạnh nhưng muốn làm xáo trộn buổi chiều của một ngày.

Quang và Thùy Nhi quen nhau được hơn hai năm. Càng ngày Thùy Nhi càng gầy ốm và xanh xao, nhưng nhất định không chịu giải thích lý do mỗi khi Quang hỏi tới. Một hôm, Thùy Nhi hẹn Quang ra quán chè, chỗ hẹn thường ngày của hai người. Sau khi uống vài ngụm nước rau má, Thùy Nhi nhỏ nhẹ, đôi mắt nàng ướm đẫm với vài giọt lệ nhỏ:

“Anh Quang ơi, em phải về quê một thời gian để thăm Ba Mẹ.”

Quang chột miệng:

“Em đi bao lâu và bao giờ anh mới được gặp lại em?”

Thùy Nhi không trả lời nhưng những giọt nước mắt cứ tuôn chảy trên má nàng. Một hồi lâu, Thùy Nhi nghẹn ngào:

“Em cũng không biết nữa anh Quang à, nhưng chắc là lâu lắm. Khi nào em về trở đây, em sẽ cho anh hay.”

Nói rồi Thùy Nhi gục đầu vào vai Quang khóc nức nở. Những giọt nước mắt làm ướt cả vai áo Quang. Quang lúng túng không biết nói gì. Thùy Nhi vẫn khóc, những giọt nước mắt chỉ chờ dịp để tuôn trào như đã chất chứa trong lòng từ bấy lâu nay. Quang ôm chặt nàng vào lòng, vuốt nhẹ lên mái tóc và hôn nàng:

“Em nhớ giữ gìn sức khỏe. Anh sẽ nhớ đến em nhiều lắm”

Mưa bên ngoài càng mạnh hơn. Gió và mưa đập vào khung cửa làm xao động sự yên tĩnh bên trong. Quang vẫn còn chìm đắm trong tư tưởng....

Quang không nghĩ rằng đó là lần cuối cùng Quang có thể ôm và hôn lên mái tóc của nàng. Thùy Nhi chia tay không cho Quang địa chỉ để liên lạc vì viện cớ ở quê xa.

Thời gian trôi qua, Quang nhận được vài lá thư thăm hỏi của nàng, nhưng không bao giờ có địa chỉ của người gửi. Rồi vài tháng sau đó, Quang không nhận được thư từ của Thùy Nhi nữa. Có lần Quang cũng đã về quê để tìm nàng, nhưng không ai biết Thùy Nhi là ai. Quá thất vọng và buồn bã, Quang đi lang thang khắp nơi. Anh trở lại quán chè cũ nhiều lần, và có những đêm anh đứng lặng hàng giờ trước cửa nhà nàng với hy vọng tìm lại bóng dáng thương yêu.

Cho đến một hôm, khi Quang đi làm về đến nhà, trời vừa sụp tối. Vừa đậu xe vào thì nghe có tiếng xe của bưu điện. Có ai đó gửi một gói quà cho anh. Vừa tần ngần, hồi hộp, Quang nhận lấy gói quà. Đó là một chiếc thùng thiếc nhỏ, gói cẩn thận trong giấy bóng kiếng. Mở chiếc thùng thiếc, Quang giật thót người. Trong thùng vón vện những lọn tóc nhỏ được kết lại thành một bím tóc với một mùi thơm rất quen thuộc. Vô cùng hoang mang và hồi hộp, Quang mở vội trang giấy xếp nhỏ trong thùng, những dòng chữ tuyệt đẹp của Thùy Nhi như nhảy múa trước mắt anh....

“Anh thương yêu, khi anh nhận được chiếc hộp này, là em đang trong thời kỳ chót của chứng bệnh nan y mà em đã vướng phải cách đây 2 năm...”

Mắt Quang nhòe nhẹt. Mưa bên ngoài đã vui nhưng vẫn còn rỉ rả như tình yêu của Quang đối với nàng. Quang nhớ nàng mãi với mái tóc dài đó. Lúc nào Quang cũng nghe thoang thoang mùi thơm của tóc nàng. Ước gì anh được ôm hôn mái tóc nàng suốt đời thì anh sẽ là người hạnh phúc nhất, Quang thường tự nghĩ. Anh chợt nhớ đến câu thơ đã quên tác giả “Tình trông chốc lát mà thành thiên thu.”

...Tiếng chuông đồng hồ gõ mấy tiếng làm Quang giật mình, đã nửa đêm. Quang đã ngồi lặng lẽ như thế này suốt mấy tiếng đồng hồ, trong bóng tối, tay vẫn còn ôm chiếc hộp thiếc nhỏ chứa đựng tất cả những ước mơ và hạnh phúc của anh. Mưa bên ngoài vẫn chưa dứt, như tình anh yêu nàng với mái tóc đen dài, hay là tiếng khóc trong tim của một mối tình không bao giờ vui...

***